dudega takistada vene ratsasalku teostamast Salatsini küündivaid rüüsteretki, mille tagajärjel katkes korrapärane postiühendus Riia—Pärnu vahel.

Vähe lohutav oli ka olukord Eestimaal, kus autoriteetse juhi puudumisel ei suudetud kuude kaupa peaaegu midagi teha maakaitse tõhustamiseks. Eestimaa aadlilipp, mis De la Gardie käsul oli saadetud Emajõe joont valvama, tõmbus venelaste tulekul tagasi ning jäi peatuma Piibe mõisa Paide lähedal.

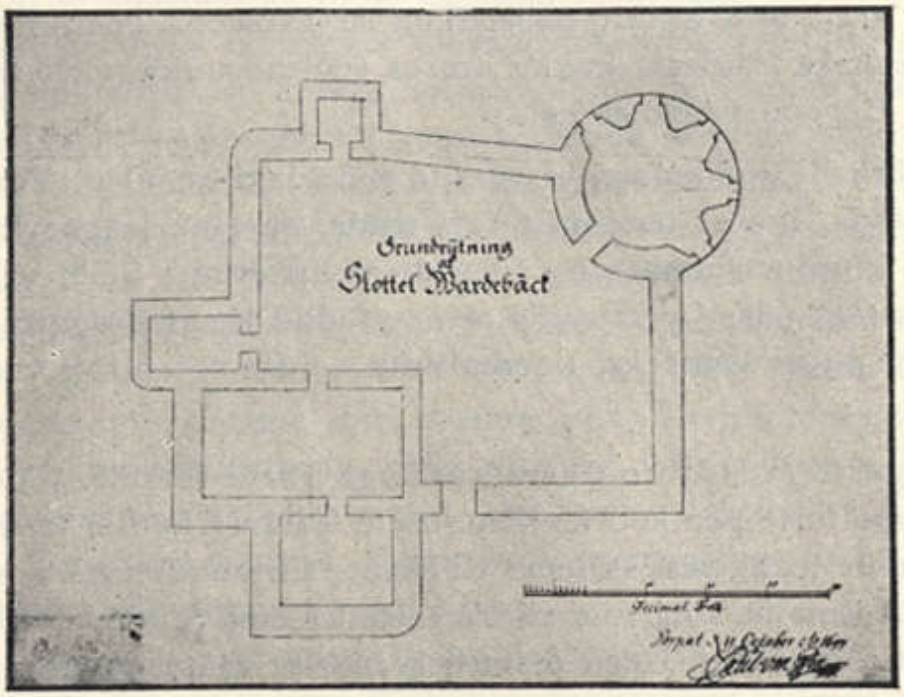

Kastre linnus a. 1697.
(P. v. Esseni plaani järgi).

Kuuldes venelaste lähenemisest põgenes osa maarahvast oma karja ja liikuva varaga metsadesse ja rabadesse, jättes lõikuse saatuse hooleks.

Arvestades rahva ärevust oli Eesti aadel suurima vastumeelsusega soostunud De la Gardie esitisega anda 2 talupoega-jalaväelast ratsateenistushobuselt, kartes avaliku mässu puhkemist. Nagu Liivimaal suudeti siingi ainult väga vähe mehi kokku saada. Kõigele lisanes veel terav rahapuudus kroonu kassades.

Nii leidis juuli lõpul pärale jõudnud uus kuberner Bengt Horn end väga raske olukorra ees. Suure energiaga asus ta maakaitset korraldama. Õnneks jõudis temaga ühel ajal Preisist kohale 400-meheline Gerteni jalaväerügement. Ka õnnestus tal mõjutada venelaste edust heidutatud

Tartu VI, lk. 219